

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 463/2023-45

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Bratislavská investičná a obchodná s.r.o. v likvidácii**, Peterská 15199/20, Bratislava, zastúpenej Mgr. Rastislavom Sopóciom, advokátom, kpt. Miloša Uhra 2621/3, Malacky, proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B1-11Cbi/12/2016 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3CoKR/33/2022 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B1-11Cbi/12/2016 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava III **prikazuje** v konaní sp. zn. B1-11Cbi/12/2016 konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadosťučinenie **1 000 eur**, ktoré **je** jej **povinný** vyplatiť Mestský súd Bratislava III do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava III **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **442,38 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevychováje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-11Cbi 12/2016 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3CoKR/33/2022. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal jej finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a vyžiadaného spisového materiálu ústavný súd zistil, že sťažovateľka sa žalobou z 11. mája 2016 domáhala určenia neplatnosti vyhlásenia konkurzu a určenia neúčinnosti všetkých úkonov správcu.

3. Po realizovaní prvotných procesných úkonov a rozhodnutí o návrhu sťažovateľky na vydanie neodkladného opatrenia súd prvej inštancie uznesením z 26. septembra 2018 pripustil prístupenie žalovaného v 2. rade do konania.

4. Sťažovateľka uvádza, že v napadnutom konaní prebehlo dokazovanie založené najmä na listinných dôkazoch predložených stranami sporu, pričom vo veci bolo uskutočnené iba jedno pojednávanie, ktoré nebolo odročené, a to pojednávanie 26. júla 2021. Na tomto pojednávaní bolo rozhodnuté rozsudkom vo veci samej.

5. Sťažovateľka podala proti tomuto rozsudku odvolanie 20. septembra 2021 a vec bola predložená odvolaciemu súdu 3. mája 2022, pričom ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebolo o odvolaní rozhodnuté.

6. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 463/2023-17 z 11. októbra 2023 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka argumentuje, že súd prvej inštancie nekonal riadne o žalobe v období od jej samotného podania (16. mája 2016) do jej doplnenia (7. novembra 2017), a potom opätovne v období od zrušenia pojednávania nariadeného na 14. január 2020 (teda od 10. decembra 2019) do vydania uznesenia o nepripustení zmeny žaloby o alternatívny petit 2. marca 2021 a následne nekonal ani krajský súd vo veci podaného odvolania.

8. Sťažovateľka poukazuje na to, že konanie v jej právnej veci trvá dosiaľ už viac ako 7 rokov, pričom je zjavné vzhľadom na súčasný stav, že nebude právoplatne skončené v dohľadnej dobe.

9. Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadost'učinenia 5 000 eur s odôvodnením, že právna neistota, v ktorej sa pre prieťahy v konaní dlhodobo nachádza, jej spôsobila nielen materiálnu, ale aj nemateriálnu ujmu.

10. Podľa názoru sťažovateľky nečinnosťou všeobecných súdov a prieťahmi v napadnutom konaní boli porušené jej označené základné právo podľa ústavy, listiny a právo podľa dohovoru.

III.

Vyjadrenie mestského súdu, krajského súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

11. Mestský súd k ústavnej sťažnosti zaujal stanovisko podaním sp. zn. Spr 568/2023 z 8. novembra 2023, ktorého súčasťou je aj vyjadrenie zákonnej sudkyne a chronológia úkonov v napadnutom konaní.

12. Mestský súd k sťažnosti okrem iného uviedol, že k celkovej dĺžke konania prispelo okrem vysokej zaťažnosti oddelení jednotlivých zákonných sudcov v nemalej miere aj opakované predkladanie veci krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaniach strán sporu proti procesným rozhodnutiam súdu. Zároveň mestský súd poukázal na procesné správanie strán sporu, resp. samotnej sťažovateľky, v dôsledku ktorého *„došlo opakovane k zrušeniu nariadených termínov pojednávania, a to konkrétne pojednávania nariadeného na deň 11. 09. 2018 z dôvodu ospravedlnenia žalobcu a pojednávania nariadeného na deň 22. 04. 2021, kedy sťažovateľ nesúhlasil s konaním pojednávania v jeho neprítomnosti a požiadal o odročenie pojednávania do doby, kedy to bude pandemická situácia umožňovať“*.

13. Predsedníčka mestského súdu poukázala na to, že vo veci samej už mestský súd rozhodol a uviedol, že za prieťahy v súdnych konaniach nenesie zodpovednosť mestský súd a jeho sudcovia, ale samotný štát. Je toho názoru, že by bolo *„viac ako vhodné, aby túto skutočnosť konštatoval pri svojich nálezoch aj ctený ústavný súd“*.

III.2. Vyjadrenie krajského súdu:

14. Krajský súd k ústavnej sťažnosti zaujal stanovisko podaním sp. zn. 1SprV/414/2023 z 23. novembra 2023, ktorého súčasťou je i vyjadrenie predsedníčky príslušného senátu.

15. Predsedníčka senátu uviedla, že dĺžka konania nie je závislá od právnej náročnosti prerokovávanej veci. Ku skutkovej náročnosti veci dodala, že krajský súd vzhľadom na obsah a rozsah spisového materiálu venuje primeraný čas jeho naštudovaniu, čo má vplyv na časovú náročnosť v jeho postupe.

16. Krajský súd uviedol, že v právnej veci sťažovateľky nejde o spor s osobitnou ani výnimočnou rýchlosťou a dĺžku samotného odvolacieho konania nepovažuje za nesúladnú s označenými právami sťažovateľky. Krajský súd tiež poukázal na personálnu poddimenzovanosť a vysokú zaťaženosť jednotlivých oddelení.

17. Krajský súd doplnil, že vo veci sťažovateľky bolo v odvolacom konaní rozhodnuté 22. novembra 2023 potvrdením rozsudku súdu prvej inštancie. S poukazom na uvedené považuje

tvrdenia a okolnosti uvádzané sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti za nedôvodné vrátane nedôvodnosti požadovaného nároku na primerané finančné zadostučinenie.

III.3. Replika sťažovateľky:

18. Sťažovateľka vo svojej replike uviedla, že v stanovisku mestského súdu nebola výslovne popretá existencia prietáhov v napadnutom konaní, pričom krajský súd poprel prietahy v časti týkajúcej sa konania o odvolaní z dôvodu, že netrvali viac ako dva kalendárne roky. Vo vzťahu k ústavnej sťažnosti sú však podľa sťažovateľky podstatné a dôvodné aj takéto prietahy v konaní príslušných všeobecných súdov.

19. Sťažovateľka uviedla, že nemá záujem v konaní pred ústavným súdom napádať činnosť konkrétneho sudcu, ale dosiahnuť odstránenie prietáhov v konaní, za ktoré je zodpovedný príslušný všeobecný súd ako orgán štátnej moci. Z tohto dôvodu nepovažuje väčšinu argumentácie v stanoviskách všeobecných súdov týkajúcej sa práve nedostatkov v prideľovaní či neprimeranom rozsahu agendy pridelenej jednotlivým sudcom či senátom za relevantnú vo vzťahu ku konaniu o ústavnej sťažnosti.

20. Sťažovateľka zastáva názor, že je nespochybniteľné, že v jej právnej veci všeobecné súdy nevydali právoplatné meritórne rozhodnutie napriek tomu, že napadnuté konanie pred podaním ústavnej sťažnosti trvalo už viac ako 6 rokov.

21. Sťažovateľka poukazuje na to, že napriek meritórnemu rozhodnutiu krajského súdu vec dosiaľ nie je právoplatne skončená, pričom je stále potrebné vykonať príslušné procesné úkony súvisiace s doručením daného rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnúť o výške trov konania, preto navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov.

22. Podľa názoru sťažovateľky pre prietahy v napadnutom konaní neustále dochádza k poškodzovaniu jej vlastníckeho práva všeobecnými súdmi. Sťažovateľke bola a stále je v dôsledku prietáhov v konaní dlhodobo znemožňovaná ochrana jej majetku, ako aj užívanie tohto majetku.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

23. Predmetom konania pred ústavným súdom je preto posúdenie, či postupom mestského súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

24. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny), osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

25. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

26. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (m. m. II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza najmä z čl. 17 a § 157 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v zmysle ktorých „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

27. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

28. Pokiaľ ide o posúdenie kritéria právna a skutková zložitosť prejednávanej veci, ústavný súd konštatuje, že spory, ktorých predmetom je určenie neplatnosti vyhlásenia konkurzu a určenie neúčinnosti úkonov správcu podstaty, v zásade patria medzi bežnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov. Vychádzajúc z predloženého spisového materiálu, uvádza, že nič nenasvedčuje tomu, že by išlo o skutkovo či právne mimoriadne náročné konanie.

29. Ústavný súd posudzuje pri ústavných sťažnostiach na prietahy v konaní aj význam konania pre sťažovateľa. Z hľadiska judikatúry ústavného súdu, resp. Európskeho súdu pre ľudské práva nejde o konanie, pri ktorom je daná zvýšená požiadavka na rýchlosť konania.

30. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Po preskúmaní príslušného spisového materiálu zistil, že sťažovateľka svojím správaním v napadnutom konaní neovplyvnila nežiaducim spôsobom jeho dĺžku.

31. Napokon ústavný súd hodnotil postup mestského, resp. okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, vychádzajúc z ústavnej sťažnosti, vyjadrenia mestského súdu, repliky sťažovateľky a predloženého súdneho spisu. Z obsahu spisu predloženého mestským súdom v tejto veci vyplýva, že konanie sa začalo podaním žaloby sťažovateľky 11. mája 2016. Po realizácii prvotných procesných úkonov a opakovanom rozhodovaní o návrhoch na nariadenie neodkladného opatrenia okresný súd ostal od mája 2019 do marca 2021 nečinný. Dňa 26. júla 2021 rozhodol vo veci samej a po podaní odvolania pokračoval vo vykonávaní procesných úkonov súvisiacich s predložením veci odvolaciemu súdu až do 3. mája 2022.

32. Ústavný súd konštatuje, že je neakceptovateľná skutočnosť, že ani po vyše 7 a pol rokoch od konania nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté. Na základe uvedených zistení je zrejmé, že mestský súd, resp. pôvodne okresný súd, nezvolil v súdnom konaní taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka nachádza.

33. Ústavný súd v súvislosti s argumentáciou všeobecných súdov uplatnenou vo vyjadreniach k ústavnej sťažnosti stabilne pripomína, že personálne obsadenie súdu, jeho organizácia, vysoký počet vecí v príslušnom oddelení, ako ani optimalizácia súdnictva nie sú dôvodmi, pre ktoré by malo byť ospravedlnené, tolerované a ústavne udržateľné porušovanie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nad rámec poznamenáva, že je táto okolnosť z individuálneho hľadiska, teda z hľadiska osoby zákonného sudcu pochopiteľne ospravedlniteľná, avšak z hľadiska celkovej zodpovednosti mestského súdu za plynulosť konania vo veci účastníkov ju zohľadniť nemožno.

34. Ústavný súd preto s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania (viac ako 7 a pol roka) a nečinnosť prvoinštančného súdu dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietáhom. Na tomto základe rozhodol, že postupom mestského súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku rozhodnutia).

35. Vo vzťahu k postupu krajského súdu ústavný súd zistil, že v právnej veci sťažovateľky bolo rozhodnuté o odvolaní 22. novembra 2023, pričom odvolací súd prvoinštančný rozsudok potvrdil a spisový materiál vrátil okresnému súdu na ďalší postup.

36. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru EŠLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 340/2013, III. ÚS 566/2014, IV. ÚS 201/2018, I. ÚS 115/2019, II. ÚS 234/2019).

37. Na základe uvedeného ústavný súd nevyhodnotil dĺžku rozhodovania krajského súdu o odvolaní (v trvaní 18 mesiacov) v napadnutom konaní za nezlučiteľnú so základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

38. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľky v tejto časti nevyhovel (bod 5 výroku rozhodnutia).

V.

Príkaz vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

39. V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd prikázal mestskému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) konať v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov, pretože ku dňu prerokovania ústavnej sťažnosti nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené (bod 2 výroku rozhodnutia).

40. Sťažovateľka si v ústavnej sťažnosti žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur z dôvodov uvedených v bode 9 tohto rozhodnutia.

41. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

42. Ústavný súd vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci považoval za potrebné priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie. Pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy všetky okolnosti danej veci, predovšetkým nečinnosť prvoinštančného súdu a celkovú dĺžku napadnutého konania, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, považoval priznanie sumy 1 000 eur sťažovateľke za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku rozhodnutia).

43. Podľa § 135 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

VI.

Trovy konania

44. Sťažovateľka si uplatnila náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré jej vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním právnym zástupcom.

45. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Za prvé dva úkony právnej služby, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania a podanie ústavnej sťažnosti, vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2022, ktorá bola 1 252 eur, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2023. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2023 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 208,67 eur. Takto stanovená odmena predstavuje pri dvoch úkonoch 417,34 eur, s režijným

paušálom 2 x 12,52 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) spolu 442,38 eur. Pokiaľ ide o ďalší úkon právnej služby – repliku sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že neobsahuje nové, resp. ústavnoprávne relevantné skutočnosti, ktoré mu nie sú známe, preto odmenu za uvedený úkon nepriznal. Úspešnej sťažovateľke teda priznal náhradu trov právneho zastúpenia 442,38 eur (bod 4 výroku rozhodnutia).

46. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2024

Peter Molnár
predseda senátu